

Petre Nițulescu

**MUZICA
ROMÂNEASCĂ
DE AZI 1939**

Volumul I

GRAFOART

Cuprins

Volumul I

Petre Nişulescu	Cuvânt de Lămurire	5
N. Iorga	Muzica Românească	15
G. Breazul	Muzica Românească de Azi	23
	Introducere	23
	I. – „Patrium Carmen”; – Date Istorice și Filologice	29
	II. – Folclorul Muzical; – Temeiuri Etnice și Sociale.	59
	III. – Cântecul Popular; – Funcția Psihologică	109
	IV. – Culegerea Melodiilor Populare	223
	V. – Arhiva Fonogramică	371
	VI. – Creația.	413
	VII. – Educația și Instrucția	463
	Încheiere	595

Volumul II

I. Popescu-Pasărea	Muzica Bisericească	5
Constantin Bobulescu	Muzica în Muntenia	11
Gavriil Galinescu	Muzica în Moldova	79
Tiberiu Brediceanu	Muzica în Transilvania	137
A. Boldur.	Muzica în Basarabia	151
Liviu Rusu	Muzica în Bucovina	189
Ludwig Schmidts-Sibiu	Muzica Germanilor din România	237
Mihail Jora	Minunea Enescu	247
Alfred Alessandrescu.	Alfons Castaldi	251
G. Breazul	Tiberiu Brediceanu	254
Lucian Surlașiu	Sabin V. Drăgoi	257
Paul Constantinescu	Mihail Jora	267
Emanoil Bucuța	Un Medium [G. Georgescu]	271
Ilie Buzatu	Lt. Col. Egizio Massini	274
***	Premianții	
. . . . .	Premiul „George Enescu”	276
. . . . .	Academia Română	280
. . . . .	Premiul Operei Române	280
. . . . .	Premiul Național de Muzică	280
. . . . .	Premiul Cremer	280
***	Compozitorii Români	281
Corneliu Moldovanu	Academia de Muzică și Artă Dramatică din București	288

Teodor T. Burada . . .	Academia de Muzică și Artă Dramatică din Iași	300
Augustin Bena . . .	Academia de Muzică și Artă Dramatică din Cluj	321
***	Academia de Muzică Religioasă	324
***	Conservatorul de Muzică al Municipiului Timișoara	324
Petre Nișulescu . . .	Școala de Elevi Muzicanți Militari	326
Al. I. Zirra	Conservatorul de Muzică și Artă Dramatică din Cernăuți	328
***	Conservatorul Particular de Muzică „V. Lucaci” din Satu-Mare	330
Tiberiu Brediceanu . . .	Conservatorul de Muzică „Astra” din Brașov	330
Manya Botez	Școala de Educație Muzicală	333
***	Conservatorul de Muzică „Elena și Elefterie Cornetti” din Craiova	336
***	Conservatorul Particular de Muzică al Soc. Filarmonice „Lyra” Brăila	338
Maximilian Costin . . .	Conservatorul de Muzică din Tg. Mureș	338
***	Conservatorul de Muzică Maghiar din Cluj	340
Al. Boldur	Conservatorul Municipal din Chișinău	341
Emanoil Bucuța . . .	Biblioteci Muzicale	351
Panait V. Cottescu . . .	Opera Română din București	354
***	Opera Română din Cluj	366
***	Teatrul Maghiar de Operetă Thalia din Cluj	372
Petre Nișulescu . . .	„Filarmonica”	373
***	Orchestra Simfonică a Armatei	377
***	Societatea Corală „Carmen”	379
Marcel Botez	Societatea Corală „Cântarea României”	397
I. Velceanu	Asociația Corurilor și Fanfarelor Române din Banat	415
Bartolomeu Târcza . . .	Reuniunea Corurilor Maghiare din România	423
G. Breazul	Concurserile de Coruri și Fanfare ale Soc. „Tinerimea Română”	425
Ap. D. Culea	Corurile Căminelor Culturale	431
G. Breazul	Echipe Studentești la Sate	433
***	Profesoarele și Profesorii de Muzică din Învățământul Secundar	435
***	Învățători la Cursul de Muzică	447
***	Asociația Muzicală Română	449
Gh. D. Mugur	Societatea Română de Radiodifuziune	451
Petre Nișulescu	Sindicatul Artiștilor Instrumentiști din România	461

N. IORGA

MUZICA ROMÂNEASCĂ*)

S'a ascultat adeseori la Paris muzica ortodoxă orientală, nu numai a Românilor, dar și a națiunilor cari trăesc în sânul aceleași Biserici. S'au ascultat astfel cântece religioase executate cu un desăvârșit simț al armoniei de către corurile rusești din Rusia occidentală, Mica Rusie, Ucraina. Cântecele populare românești nu sunt necunoscute. Dar, organizatorilor acestei audiții, li s'a părut că ar trebui să se spună — pentru prima oară aici — câteva cuvinte asupra dezvoltării muzicii religioase ca și asupra muzicii populare a națiunii noastre.

Muzica religioasă românească nu e veche. Totuși, slujba religioasă a fost întotdeauna întovărășită în amândouă Principatele Românești, Muntenia și Moldova, de muzică corală. Nici odată însă de orgă, care acum se încearcă — dealtfel într'un mod foarte discret —, să fie introdusă în biserica catedrală de la Cernăuți. N'a existat muzică instrumentală, ci numai muzică corală, în biserică.

Această muzică corală e de tradiție foarte veche și vine, fără îndoială din Bizanț. În Bizanț venise desigur din alte regiuni, dar numai acolo, în capitala Imperiului din Occident, ea și a căpătat forma definitivă, cea pe care și a păstrat o timp de secole.

Această muzică a fost deseori socotită neplăcută de străinii care au ascultat o ; ceeace depinde. Dacă nu ai o pregătire pentru înțelesul acestei muzici, ea poate părea ciudată la început, chiar de nesuferit câte odată ; dar dacă o ascultăm într'o biserică din

---

*) Idei dintr'o conferință ținută la Paris, cu prilejul concertului dat de soc. corală „Hora” din Paris, sub conducerea prof. I. D. Chirescu, la 15 Martie 1925.

MUZICA ROMÂNEASCĂ

populare care nu sunt sfinte, deoarece sunt executate de copii, sunt melodiile, cântecele populare.

* * *

Originea cântecului popular român, ca și origina cântecului popular din toate țările vecine : cântecul popular sârb, cântecul popular bulgar, cântecul popular grec, în multe regiuni cântecul popular ucrainian, ici și colo cântecul popular maghiar, acel al slovacilor, trebuie cercetat în muzica veche a Traciilor. Tracii erau un popor care cânta, un cântec plin de entuziasm uneori, adeseori plin de farmec, dar mai ales melancolic. Nu e nici o legătură între cântecul popular al Românilor și între cântecul popular asiatic. Cel al Turcilor și tot așa, în mare parte, — întru cât această muzică n'a fost influențată de altele — cântecul popular maghiar, amândouă sunt de o altă origine. Ritm grăbit, ritm violent, ritm capricios care se trage de la Frigia iubitoare de orgii. Această muzică a Turcilor și a Finizilor, care se aseamănă una cu alta, e absolut deosebită de muzica noastră, în general melancolică, care lungește și în care nu trebuie introdus niciodată un ritm prea săltăreț. Un mare savant ungar, care a făcut mari servicii muzicii populare, Dl Béla Bartók, a publicat o culegere de cântece românești, culese nu din principate, ci din regiunile cari aparțineau înainte de pace Ungariei. În explicațiile sale, un alt ungar pare să considere laoltă trei muzici deosebite, gășind chiar asemănări între muzica ungurească, cea românească și muzica țigănească.

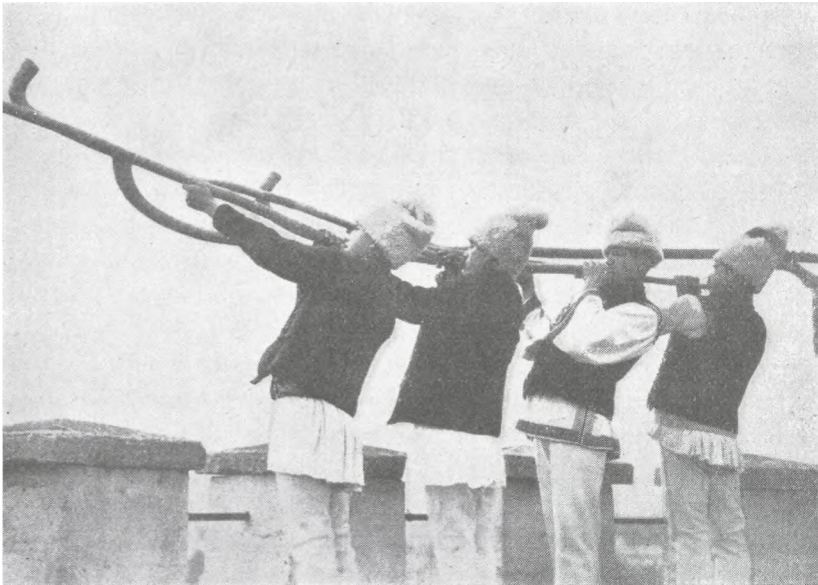
Țiganiile au avut noroc peste tot, și nu numai din pricina arcușului lor ; sunt persoane care sunt nebune după muzica țiganilor și chiar după executant, dar muzica lor n'are nimic de a face cu muzica română. Țiganul poate să transmită muzica populară, dar o face întotdeauna în felul lui. O știu de bună seamă precis, trăind luni de zile la țară, unde a fost o mânăștire cu sclavi din timpuri vechi și unde se mai gășesc minunați „lăutari”, cântăreți nu din Cremona. În fiecare seară îi ascultam și m'am obișnuit cu cântecul lor. Ei prind orice melodie, dar îi strecoară ceva năbădăios și comic, un amestec de pasiune și de ridicol. Admirăm pasiunea, dar surădem în fața ridicolului ; și acest amestec, această complexitate a ființei omești, care ne leagă pe de o parte de Dumnezeu, pe de alta de

N. IORGA

a tuturor Românilor cari treceau prin învățământul secundar. Dacă, sub influența Rușilor, Muzicescu dă un mare avânt, răsunet, cântecului popular, dacă Kiriac îl înfrumusețează în felul Muntenilor, Mandicevski este „autentic”, dar variat, plin de mișcare și vesel.

În Transilvania avem un maestru înaintat în vârstă : d-l George Dima, precis și clar, fără prea mult elan. O mare prospețime de inspirație, un avânt foarte îndrăzneț caracterizează pe Românul din Banat, care este d-l Vidu, încă tânăr, a cărui operă va fi, fără îndoială continuată în nouile condiții create României. Alături de el lucrează d-l Tiberiu Brediceanu.

Noua generație va înțelege ea oare ceace se așteaptă de asemenea de la ea în această direcție? Mai este încă atâta de făcut !

G. BREAZUL

MUZICA ROMÂNEASCĂ DE AZI

CUPRINSUL

INTRODUCERE. — I. - „PATRIUM CARMEN” ; - DATE ISTORICE ȘI FILOLOGICE.
— II. - FOLKLORUL MUZICAL ; - TEMEIURI ETNICE ȘI SOCIALE. — III. - CÂN-
TECUL POPULAR ; - FUNCȚIA PSIHOLOGICĂ. — IV. - CULEGEREA MELODIILOR
POPULARE. — V. - ARHIVA FONOGRAMICĂ. — VI. - CREAȚIA. — VII. - EDUCAȚIA
ȘI INSTRUCȚIA. — INCHEIERE.

I N T R O D U C E R E

Muzica este expresie spontană și caracteristică a culturilor, raselor, popoarelor și vremurilor. Ea provine din firești cerințe psihofiziologice, comune tuturor oamenilor, care își află realizarea sub forma sensibilă a sunetelor, emise de vocea omenească sau de unelte înadins făcute. De orice gen ar fi și oricare ar fi impresia produsă de ele asupra cuiva, fenomenele muzicale sunt de privit și înțeles ca manifestări de voie, nesilite, spontane, ale omului de totdeauna și de pretutindeni. Prin ele s'a orânduit în patrimoniul de bunuri spirituale ale umanității, o categorie deosebită de valori culturale.

Mărturie vie și revelație nemijlocită a ființei umane, muzica își trage firea, ca orice produs cultural, din natura diferită a factorilor antropologici, etnici și psihologici ai grupului social în care apare. Istoric considerate, particularitățile originale ale stilului ei sunt determinate de puterea

„PATRIUM CARMEN”

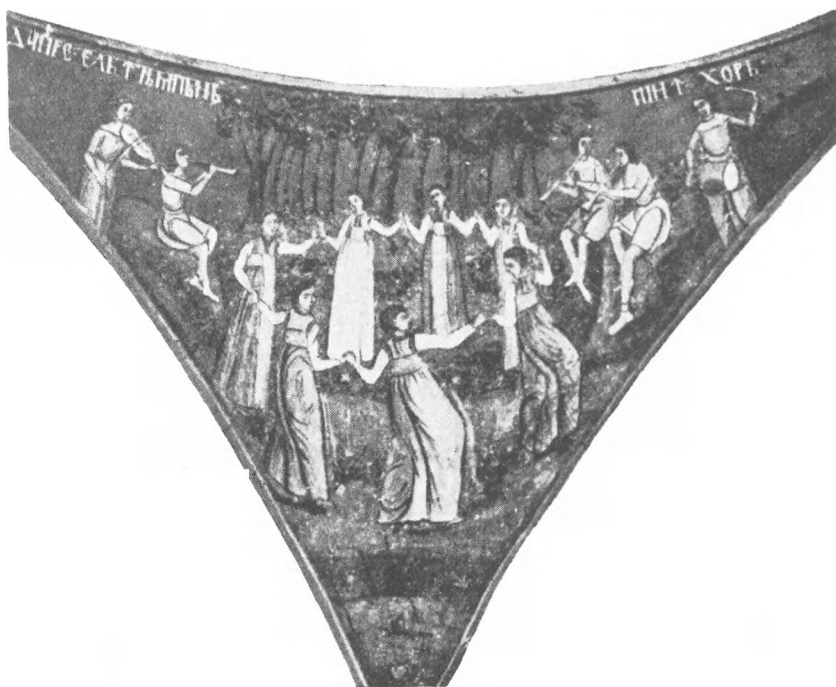
melodie, ci se puteau cânta pe mai multe melodii. Pe melodii românești se cântau și unele cântece ungurești“ (Onisifor Ghibu. — *Contribuții la istoria poeziei noastre, populare și culte*, Acad. Rom., Mem. Sect. Lit., S. III, T. VII, Mem. I, București, 1934, pag. 3).

Nu numai prin *cărțile bisericesti*, în deosebi în psaltiri, care reprezintă pe David cântând, ci și în *zugrăvelile bisericilor*, apar *scenete muzicale*, ilustrațiuni ale diferitelor locuri din Scriptură, în care este prevăzută cântarea. „*Erminia meșteșugului zografii, care cuprinde asemănările și înkipuirile tuturor sfinților, peste tot anul și sfetoașele lor și alte oare-care de ale acestui meșteșug*” — manuscris publicat de *Ghenadie al Râmnicului*, sub titlul: „*Iconografia, arta de a zugrăvi templele și icoanele bisericesti*” (București, Tip. cărților bisericesti, 1891) — învață, de pildă, „cum să faci focul cel vecinic și păcătoșii muncinduse : Înkipuește, o zografe, pre *arhanghelul Mihail, cu trâmbița, trâmbițând spre toată fața pământului și spre marea...*” (pag. 85). Iar pe „*David cântând cu alăuta, gonește pre dracul din Saul împăratul*”, astfel : „*Împăratul Saul bătrîn, ședând în scaun având mâinile sale întinse către David și ostași lângă dânsul, și David foarte tînăr, țind alăută, cântă cu dânsa înaintea lui*” (pag. 103); la ungerea lui Solomon ca împărat: „*dinapoea sa preoții, și alt norod, cân-*

„PATRIUM CARMEN”

tretele biblice, nu vom fi surprinși că aceleași prescripții, comune tuturor normelor picturale ale bisericii ortodoxe de Răsărit, au putut da naștere, și în bisericile românești, la zugrăvirea scenetelor care cuprind elemente muzicale. Ca urmare, *instrumente de coarde, de suflat și de percuție* se pot vedea pe zidurile celor mai vechi lăcașuri de închinare ale creștinilor din țările românești.

Cele trei planșe de aci sunt luate după zugrăvelile bis.
Voroneț (cca. 1550). Ele fac parte din colecția C. Bobulescu.

Uneori sunt zugrăvite pe zidurile bisericilor chiar *hore*, jucătorii fiind înfierbântați la dans de adevărate *orchestre*, în formația cărora intră coardele, tuburile acustice și membranele. Zugrăvelile scenetelor muzicale din biserici, poartă mai totdeauna, convenita notă de gravitate hieratică și sunt de caracter general și abstract, nu local și particular. Câteodată nu păstrează însă cuviința necesară; sunt mai veridice, mai strâns legate de realitatea din care sunt

II

FOLKLORUL MUZICAL ; - TEMEIURI ETNICE ȘI SOCIALE

Cântecele populare, de țară, „*prostești*“ (D. Cante-mir), „*muzicile și jocurile*“ (Șincai), „*les airs nationaux*“ (Demidoff), instrumentele muzicale și dansurile populare, au atras și ele, de timpuriu, atenția cronicarilor și scriitorilor străini, cari au avut prilejul să observe și să cunoască poporul român. Fără a fi trecute cu vederea, în începuturile de cultură românească, să recunoaștem că producțiunile muzicale ale poporului, abia de scriitorii români ai veacului al XIX-lea sunt mai recunoscute și apreciate pentru *valoarea lor de deslușire și caracterizare a firii românești*, ceea ce și determină deosebita sollicitudine care li se arată în curentele culturale ale vremii.

În veacul al XIX-lea, epoca cea mai vie și mai activă de trezire a conștiinței naționale românești, prinde a se simți și a se bănuși că, mai mult decât în alte manifestații de artă populară, *în cântecul și jocul țaranului sunt cuprinse motive de viață sufletească, ce relevă și disting umanitatea specifică a poporului român, în adâncul torentului melosului curgând elemente de credințe, obiceiuri și aspirații, care pot forma punți de legătură a românismului cu originea și trecutul istoric și cu restul lumii, înrudite după sânge, limbă, trai, comunitate de cultură. Dela naștere până la mormânt, dela leagăn la cosciug, răsăritul și apusul vieții — cântec de leagăn și bocet —, viața sufletească a țaranului român își află în muzică, mijlocul cel mai propriu și preferat de exprimare. Clipele cele mai însemnate*

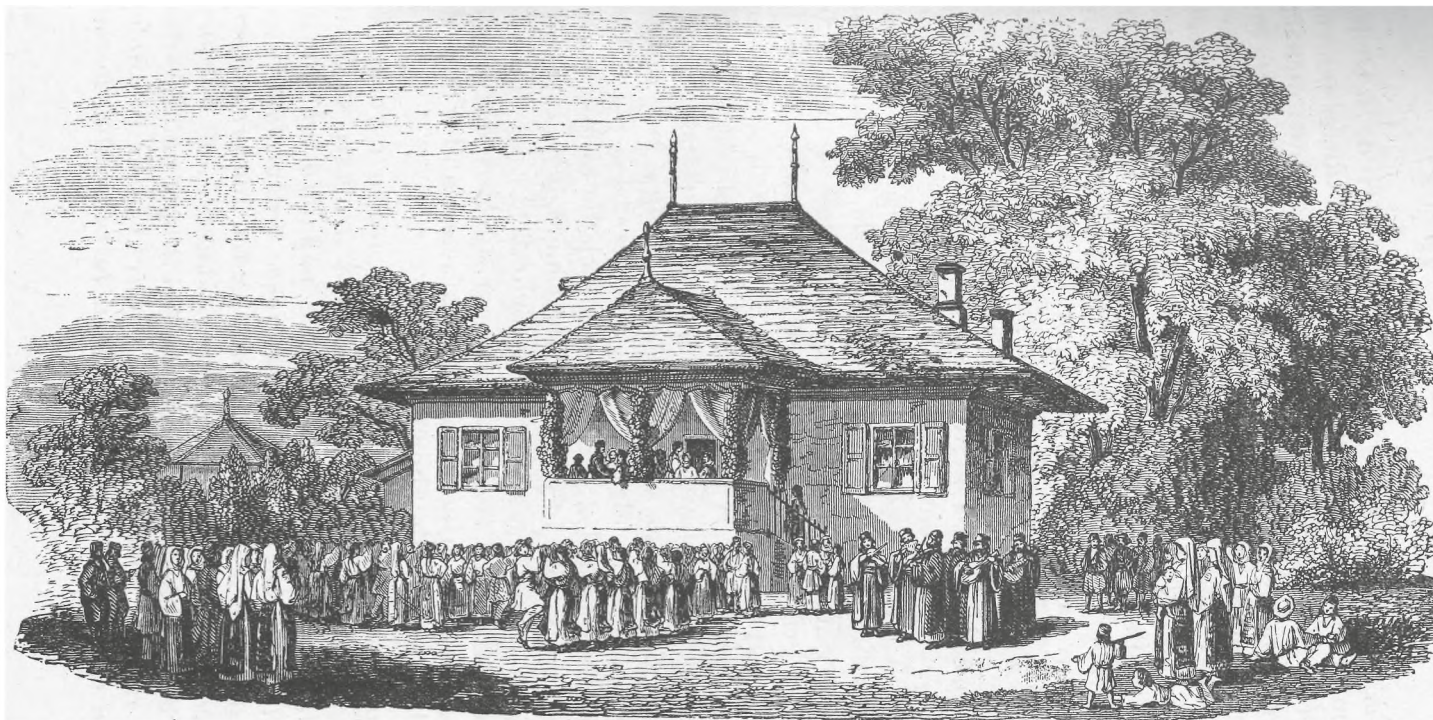
FOLKLORUL MUZICAL

rubato, largă întindere (ambitus), portamente, pentru redarea dinamismului interiorității, a fanteziei, a lirismului individual, față de melodia grupului, mai restrânsă ca amplitudine melodică, de riguroasă structură simetrică, de variată, dar precisă metrică (pentru a orândui mersul împreună al masei sociale), duratele sunetelor fiind orânduite

Din colecția Academiei Române

potrivit unui hotărît regulator metric, cu cele mai neprevăzute și expresive combinații de svâcnet ritmic (de parcă ritmul ar fi focarul central în care este concentrată și din care iradiază puterea de expresie muzicală), măsurile de 5, 7, 8 (3 + 2 + 3), 9 (4 + 3 + 2), în care debordează voința unitară de a cânta, dar se imprimă și disciplina severă de concertare împreună a obștei, a masei sociale —; dacă apoi, *regional se pot constata variații de manifestare ale exuberanței muzicale țărănești*; — dacă, deci, în sânul aceluiași popor românesc se definesc particularități regionale, cu

„HORA“, danse nationale valaque. D'après M. Doussault.

Adolphe Joanne. — VOYAGE ILLUSTRÉ DANS LES CINQ PARTIES DU MONDE [1846], Paris. Aux Bureaux de L'illustration, pag. 102.

III

CÂNTECUL POPULAR ; FUNCTIA PSIHOLOGICĂ

Arta poporului nostru e anonimă; ca a tuturor popoarelor, în stadiul de începătură și nestăvilită putere a revărsării darurilor. Nici conștiința creației individuale nu a prins a se forma, nici cultul personalității artistice a se înfiripa; dar nici a se vătăma și slăbi chemarea lăuntrică a insului și a obștei, spre desăvârșirea frumosului, plăsmuit de inima și mintea omului, făptuit de încordarea lui. Rar, un nume de zugrav, de cioplitor sau de zidar, se desprinde sfios din murmurul umililor fără de nume, vrednicii ctitori ai podoabelor trecutului și ai firii românești. Transfigurate de setea de minune a poporului, în simbole de jertfă, credință și eroism, numele coboară apoi, întru pomenirea neamului — mai mult ca motive de legendă, mit, de epopeie, ori ca subiecte de baladă; și devin nume legendare — cum e Meșterul Manole —, nume pe cari imaginația înfierbântată a poporului le întruchipează, pentru slăvirea minunilor făcute de Dumnezeu și om.

Din freământul de doruri și năzuinți și din prisosul de putere, ce se cere dovedită în formele nepieritoare ale artei, poporul își deslușește, cu vremea, nevoia crainicilor darurilor sale, mărturisitori peste veacuri și lumi, ai geniului neamului. Iar când vine plinirea vremii, din genunea sufletului obștesc și din svonul aspirațiilor comune, se zămislește purtătorul de torță, prin graiul căruia poporul se rosteste răspicat în auzul și văzul lumilor.

Neamul nostru de smeriți muncitori ai pământului.

G..BREAZUL

zicală, cât pentru mișcările sufletești exprimate în versul și viersul lor.

Repede

Sus, sus, sus — la mun-te, — Nea -oa-i
pân' ge - nun-che, Iai Dom - nu - lui, — Doam - ne

*Sus, sus, sus la munte,
Neaoa-i pân'genunche.
Iai Domnului, Doamne.*

*Jos, jos, jos la vale,
Neaoa-i și mai mare.*

*Stau trei păcurari
Cu ciopoare mari,*

*Păcurari de munte,
Toți trei frați de cruce.*

*Da' cei păcurari,
Doi sunt veri primari.*

*Și-unui singurel,
'n lume streinel.*

*Iar cei veri primari,
Cei doi lotri mari,*

*Pe el mi-l mâna,
Oile a'nturna.*

*Da' până mergea,
Până când venia*

CÂNTECUL POPULAR

Iată și un „Duinu“, „Horă bătrânească“ sau „Horă lungă“ maramureșană:

Hăi! Că Frun - ză ver -
 - de, Frun-zu - li - că, zăi, măi, zăi, măi!
 Zăi, măi! Zăi, măi, măi! Că Do - ru' și ja - lea mă stri - că,
 și Do - ru' și ja - lea mă stri - că.

Cules și notat de **Tiberiu Brediceanu** dela Ana Costăniuc din com. Budești

*
 * * *

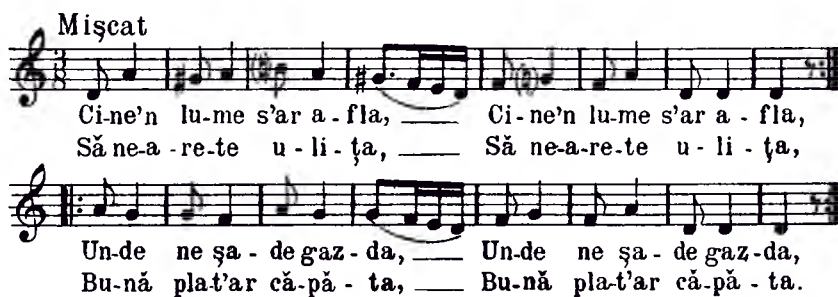
Cântecul de leagăn, colindele, cântecul de stea, de plugușor, de vicleim, sunt genuri de muzică populară românească, ce nu se cântă oricând, ci numai în anumite împrejurări sau prilejuri: cântecul de leagăn, luluind, dormind și adormind copilul mic de troacă; — colindele, cântecul de stea, de plugușor, de vicleim, se cântă de sărbătorile din mijlocul iernii, iar unele de Sâmbăta lui Lazăr, de Florii, de Paște, etc.; — doinele sunt cântece ale restriștei, ale apăsărilor soartei insului, ale necazurilor călătorului sau muncitorului singuratec, ce năvălesc sub forma viersului, din inima omului pentru răcorirea inimii, în călătorie, departe de vatră, pribegind printre streini, la muncă sau în vreme de odihnă, purtat de gânduri, mânănd ori pascănd vitele, etc.

CÂNTECUL POPULAR

*Snopul, ferdela,
Mărunchiu, mirța,
Spicșorul, copșorul,
— Stăpână. stăpână,
Gată cina bine,
Că cununa-ți vine,
Cunună de grâu
Incinsă la brâu,
Cunună de flori
Cu secerători.
— Stăpâne, stăpâne,
Cămașe de in,
Dă vadra de vin,
— Stăpână. stăpână,
Ie de mătasă,
Dă vadra pe masă.*

Cules și notat de **Achim Stoia** din
com. Mohu, jud. Sibiu.

Mișcat

Ci-ne'n lu-me s'ar a - fla, — Ci-ne'n lu-me s'ar a - fla,
Să ne-a - re-te u - li - ța, — Să ne-a-re-te u - li - ța,
Un-de ne șa - de gaz - da, — Un-de ne șa - de gaz - da,
Bu-nă plat'ar că-pă - ta, — Bu-nă plat'ar că-pă - ta.

*Cine'n lume s'ar afla,
Să ne-arete ulița,
Unde ne șade găzda,
Bună plat'ar căpăta;
Ar căpăta vin și bere,
Deseară buzele mele.
Ar căpăta vin și nuci,
Deseară buzele dulci.
Cărărușă prin ovăs,*

„horei“, în care se concentrează manifestarea de serbătoare și de artă a țaranului român.

*

* *

Căutând așa dar, să dăm la iveală *funcția psihologică, pe care muzica o are în spiritualitatea românească, față de celelalte manifestații artistice ale poporului*, am trecut în grabă, prin vastele dumbrăvi ale melosului românesc. În grăbitul nostru drum, am făcut popasuri de prea scurtă durată, pentru a putea să ne aclimatizăm atmosferei, aerului tare și înviorător al viersului poporului și cu atât mai puțin ne-am integrat firii din care sbucnește vulcanic, lava arzătoare a cântecului și jocului românesc. *Ne-am apropiat smeriți, dar în pripă, mai mult asupra rădăcinilor falnicului arbore al melosului românesc, fără a ne fi putut îngădui răgazul și tihna de a-i privi și admira podoaba coroanei.*

Cântec de leagăn, de copii, colindă, cântec de stea, sorcovă, vasilcă și vicleim, verș, doină, cântec lung, cântec de lume, de miliție, de nuntă, de muncă, baladă, joc și bocet, — cântece ale vieții omului, ale diferitelor rituri și obiceiuri din cursul anului și din cursul vieții, — cântece de „dor“, de „jale“, de „urât“, de „dragoste“, de „petrecere“, de „voie bună“, de „inimă rea“, — astfel se înfățișează viața sufletească a Românilor în cântecul său, astfel oglindește cântecul forme caracteristice ale sufletului românesc. Trăsăturile specifice, care diferențiază natura psihică a Românilor, „dorul“, „jalea“, „urâtul“, sunt elementele proprii, preferate și frecvente în manifestările muzice ale poporului; cele mai autentice și caracteristice forme psihologice de cântec românesc, își trag numele din astfel de elemente psihice: „de dor“, „de jale“, „de urât“. „A cânta“, „a se cânta“ însemnează, în unele părți, „a jeli“, „a bocii“. În alte părți, „Miorița“ se cântă la mort, ca bocet.

Nădăjduim că, din schița făcută, dar mai ales din exemplele date, am putut fixa momentele cele mai însemnate din viața muzicală a poporului. Să observăm că, izo-